

[Glensgård]

tes op ved hjælp af en socialistisk politik eller den skal rettes op ved hjælp af en liberalistisk politik.

Kompromisernes tid er forbi. Kompromiserne i dansk politik er kun med til at ødelægge de forhold, som befolkningen lever under. Vel at mærke, hvis det er kompromiser mellem to forskellige politiske retninger, altså kompromiser mellem på den ene side socialdemokrater og på den anden side liberale folk.

Jeg tror altså ikke på, at man kan rette den danske økonomi op, og vi må nok leve med ordsproget om den utætte spand og den ødsle kvinde i hvert tilfælde nogle måneder endnu, men så bør vi også slutte.

Vi står jo med et finanslovsforslag, hvor regeringen arbejder med et underskud på 52 mia kr.; 52 mia kr. er det faktiske underskud på finansloven, men ved hjælp af Estée Lauder og Chanel, og hvad de nu ellers bruger i regeringen, har de med disse kosmetiske midler forsøgt at give befolkningen indtryk af, at det faktiske underskud på finanslovsforslaget kun er på 21 mia kr.

Jeg vil gerne slå fast, at den parfume, man anvender, ikke er en tiltrækkende parfume, men en stinkende parfume. Det er nemlig en parfume, som giver indtryk af, at regeringen har fuldt hold på den danske økonomi, og det eneste, regeringen ikke har, er hold på den danske økonomi.

Der er – jeg tror, det var hr. Bertel Haarder, der nævnte det i formiddags – bare siden finanslovsforslaget blev fremsat og til i dag, et udsving på regeringens kosmetiske underskud på 5 mia kr. Det er et udsving på 25 pct. på det kosmetiske, som regeringen fremlægger. Det er selvfølgelig urimeligt at have en regering siddende, som endog ikke er i stand til at give befolkningen oplysninger om, hvordan den danske økonomi rent faktisk står.

Men ved vedtagelsen af finanslovsforslaget træffer folketinget beslutning om fire ting:

For det første, hvor mange penge, varer, tjenesteydelser skal staten, til dels amter og kommuner, og selvejende institutioner bruge i 1981?

For det andet, hvorledes skal disse forbrug finansieres?

For det tredje, hvorledes skal indkomstfordelingen styres af direkte skatter og af de forskellige tilskudsordninger, vi lever under,

det være sig sociale tilskud eller erhvervstilskud?

For det fjerde, hvilken indflydelse skal statsbudgettet have på den totale samfundsøkonomiske balance?

Det er de fire forhold, vi rent faktisk skal diskutere, når vi skal diskutere finanslovsforslaget.

I september måned 1975 indgik forskellige partier – venstre, socialdemokratiet, det radikale venstre, kristeligt folkeparti og CD – septemberforliget. Finansministeren erindrer sikkert septemberforliget, hvor man sagde til ham, at det kun betød en øget arbejdsløshed. Vi gennemgik de forhold, som septemberforliget indeholdt, og alle kunne stort set nå frem til – for så vidt også forligspartierne – at det nok medførte en øget arbejdsløshed. Ganske vist havde man ikke nogen idé om, at den blev så stor, som den rent faktisk er blevet.

Fremskridtspartiet havde dengang og har fortsat en idé om, at det, det drejer sig om, er at genskabe konkurrenceevnen i det danske samfund. Jeg tror, det var hr. Bertel Haarder, der i formiddags sagde, at vi ikke kan spare os ud af problemet. Jeg vil dertil sige, at vi i hvert tilfælde heller ikke kan forbruge os ud af det, hvis det forbrug, vi taler om, skal ligge i den offentlige sektor. Vi kan ikke spare os ud af problemerne, vi skal producere os ud af problemerne, men vi kan ikke komme til at producere, medmindre vi får skabt balance imellem forbruget i den offentlige sektor og det, produktionen rent faktisk kan give.

Derfor mener fremskridtspartiet, at vi naturligvis bør gribe ind over for det øgede offentlige forbrug. Vi får en realvækst i de offentlige udgifter i 1981 efter finansministerens opgørelse på 3,9 pct. Så kunne man spørge: får familien Danmark så også en realvækst på 3,9 pct.? Nej, siger finansministeren, de skal have en nedgang på 2 pct. Altså de mennesker ude i samfundet, der producerer, og som producerer, for at vi kan have nogle offentlige serviceydelser, skal have en nedgang. Men det offentlige, staten, skal have en øget vækst.

Det finder vi er helt urimeligt, for det, det drejer sig om, er først og fremmest at få genskabt konkurrenceevnen. Genskabt konkurrenceevnen får man naturligvis ved at se på omkostningsniveauet, og til omkostningsni-